

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΛΙΝ ΠΕΛΙΝ

ΟΙ ΘΕΡΙΣΤΑΔΕΣ

(Και ἀλλοτε ἰδιωτικευθείς μεταφράστες δημηγόρων τοῦ βουλγάρου δημηταριού στὸν Βουλγαρικὸν Πελίν. Σύμεσα σᾶς δίνουμε Ἑναὶ αὐτὸς τὰ καλλιτεχνῶν του δημιγμάτα, τούς φερεστάδες, ἀποτετενικά μια ταφασμένο εἰς τοῦ Βουλγαρικοῦ.)

"Ωδοφρή βραδεάν καλοκαιριοῦ. Δροσῆλα φυσάει καὶ σαλεύει τὴν πλατεῖαν τὸν ἀπέραντη Θρακικῆν πεδιάδα... (Θρακικῆν πεδιάδα, λέν εἰς τὸν Βουλγαροῦ τὴν πεδιάδα τῆς Φλαλπούντεως ποὺ τὴν διασηκεῖ δὲ Εβρος) λέσ καὶ σικῆνες οὐδανός καὶ γῆ, γὰρ νὰ ἔσκομψαστον. Τίποτε δὲν ἀλούνεις αἴ πλοῦ ἀπὸ τὸ μονότονο τραγούδι, τῶν βατράχων καὶ τοῦ τριζισιοῦν, ποὺ νανούριζει γλυκά τὴ γῆ στὸν υπὸ της.

Γύρω σᾶς μὲν φωτιά που καίει καὶ τριζούλαιει εἶναι πλαγιασμένοι μερικοὶ θεριστές, σκεπασμένοι μὲν τοῖς χονδροῖς τους κάτες.

Ἐλ' οὖτοι φωμάτινοι χρυσοί, καὶ πατέρικαν ἀπὸ τὰ μακρύνα χωρὰ τῆς Ζηγροῦ, μὲν τὰ δρέπανα στὸν δῶμα, γὰρ νὰ βροῦνται διεισιά στὴν ήσημη πεδιάδα τῆς Θράκης, δουτοῦ τὰ γεννηματα ὡρμάζουντα πολὺ τρωπό.

"Ο ποὺ νέος ἀπὸ δουλοὺς εἶναι ἔνα παλληκάρι στεγνόν, μὲ μπράτσα γερό καὶ πρόσωπο σκυθρωπόν, δου καὶ ἄν φαίνεται ἀκόμα παιδάστικο. Ο ποὺ μεγάλος τους ἔχει καὶ δέν ἔχει τιμάντα χρόνα. Εἶναι χοντρός μὲ πρόσωπο δλοστρόγυλο καὶ κοκκινοῦ σῶν παιτάζει, μὲ ξανθὸν μεγάλα μοτσαρέλα καὶ γελούντων διαρράχη. Διηγείται κάτι στους ἄλλους ἀργά-ἄργα κοὶ ἥιερα, χαῖδεντοντας μὲ τὸ ἔνα τους χρέον τὸ ἀλποῦ του σκυλάκου, που εἰνε καὶ αὐτὸν ἀπότιμον καὶ πολύτιμον μοντά στὴ φωτιά.

— Μία πορά καὶ ἔναν καρδιὸν σὲ να βασιλείουσα μιά βασιλιάσσα μετά τοῦ πολέμου, ποὺ πόλη στὸν οὐρανό, γὰρ οὐρανός εἶναι τὸ μετάπλευρον τοῦ οὐρανού, ποὺ εἰνε καὶ αὐτὴν στὸν καρδιά του καρδιά της ηταν διπόδος σῶν τοῦ απότομον νεροῦ τοῦ παταράξτην.

— Βρέθη Ντήμιο, τί λογής γύμνατα εἰν' αὐτῷ ποὺ μᾶς λέει! φώναζες δέξα- φυνα ὁ μικρότερος τῆς συντροφίας.

Ο Ντήμιο σύκος μιά σιγμή τὸ κεφάλου, τουν κόνταξες μιατάματα καὶ ἀποκύψθηκε :

— "Ετοι τὸ λέσι τὸ παραμύθι, βροπαίδι μον Αρά. Τὶ θές να τὰς διηγήθεις για νὰ περγάνεις ἡ ώρα; "Απότεντα εἰν' τὰ παραμύθια, μὲ ρωμαρά... Τ' ἀμόδιος καὶ ξεχινέσσα... Φαντάζεσσα σιγά-σιγά ποὺ εἰν' τὰς ἀλήθειας, καὶ έντις μέσα σ' ἐνος τρού, που εἰνε στὸ μάτω- κατω τῆς γραφῆς καὶ σύντριστο... Γι' αὐτὸν δηνιν τὰ παραμύθια καὶ γι' αὐτὸν ίσια ίσια τὰ λέσι καὶ δό μόσιος. Μήπως καὶ τὰ τραγούδια δὲν είτε ψύματα; Τὰ τραγούδημα ως τόσο...

Κι' ὁ Ντήμιος σύρχει τημένας ἀπὸ τὸ μάθημα ποὺ ἔδωσε στὸν Λάζο, ἔξαπολούθησε :

— "... Η βασιλιάσσα αὐτή, ποὺ λέτε, ήσαν σωστὴ φωτιά καὶ λαζα-ρα... Τρεις φορὲς πανερεύτηκε μὲ τοῖς βασιλόπολους τὸ ἔνα ἐπιτά πάντα τὸ ἄλλο, καὶ τὰ τρία πέθονταν τὴν πράτη βραδειά τὸν γάμου στὰ ζεύρα της; πνιγμένα στὰ κύματα τῶν μαλιῶν της... τὰ πλα-τιά της, φυλά νερ ίδιας, φορούσε τὸ ἀλυκό αἷμα των καὶ τὸ ἐπινέις... τὰ πλα-τιά της, φυλά νερ ίδιας, φορούσε τὸ ἀλυκό αἷμα των καὶ τὸ ἐπινέις... τὰ πλα-τιά της, φυλά νερ ίδιας, φορούσε τὸ ἀλυκό αἷμα των καὶ τὸ ἐπινέις... τὰ πλα-τιά της, φυλά νερ ίδιας, φορούσε τὸ ἀλυκό αἷμα των καὶ τὸ ἐπινέις...

Τὰ τελευταῖα του λόγια δὲ τὸ Ντήμιο; τὰ πρόσφερε δυνατά καὶ ἐσφιγγεῖ τὴ γροθιά του, σᾶν νὰ μαρτυρούσεν πάθεια καὶ στὸ σημήνιον. Οι ἄλλοι αναστέναξαν βαθεάν καὶ τὰ σημήνια τους ἀνεβάταιναν ἀπὸ τὸν πόδον. Ο Λάζος έχτυπης τὴ γροθιά του στὸ κχμα, παταγής καὶ πανέσει :

— "Α! τὴ στρίγγα!"

Οι σύντριτοι που γλυκούσασιμένοι ἀπὸ τὸ παραμύθι τοῦ Βγγε-γγε νὰ σπάστο.

— "Υστέρε; φωτιά δὲ Λάζος μὲ λαχτάρα τὸ Ντήμιο.

— Τὶ ίντερα καὶ ξέστερα; εἴπε δὲ Ντήμιο. Αὐτὸν είνε! Δὲν έχει ἀλλο!

— Βρε τὴ στρίγγα, τὴ βασιλοπούλα! ἔαναναστέναξε καὶ πάλι δὲ Λάζος. "Ετὸ Ντήμιο, θέ ήθελα, πίστεψε με, τέτοιο δάνατο. Μάνω μου! Νὰ πνιγῶ στὰ μαλλά της... στὰ χροῦ της τὰ μαλλά... νὰ μαρμαρατῶ στὰ γλοκά της τὰ χειλά καὶ μὲ πιῆ δλο τὸ αἷμα! Χαλάλι της! Τέτοιο δάνατο τὸν δέχονται..."

— "Εσύ; Νὰ τὸ ίδω καὶ να μη τὸ πιστέψω, εἴπε κάπιονς ἀπὸ τὴν παρά, σκαλίστοντας τὴ φωτιά καὶ ἀρχίστες νὰ γελάνται. Καὶ ἡ δικαία σου γνωστά, ή Πέννα, έχει τὰ ίδια χρωστά μαλλά καὶ δρυς δὲν πέθανες ἀμόρα.

— "Πέννα μου.. Δὲν είνε τὸ ίδιο πράμα αὐτήν!..."

— Χά - χά - χά... Γ' αὐτὸν τὴν ἄφνος μόνιον, κατάμονή καὶ ἡρθεὶς ἀδī πέρα... Ε' δικαία σου μαρδία, φιλαράκιο μὲ πέθανε.. Δὲν πέρασες μήνας, που παντρυότητες καὶ μαρδίσθητες τὴ γυναικαί σου... Τὴν ἄφνος καὶ ἀφρυγες... Εἴπε τάρα καὶ δὲ Στάμηκος, ποὺ βυθούμενος σ' ἄλλες σκάψεις, δὲν είχε ρύγαλο μιλιά.

— Αδέτη ναι δική μου διεισιά, ἀπολογήθηκε δὲ Λάζος, θυμω-μένος.

— Καὶ δική της δουλειά είνε νὰ βρῇ ἄλλον σύντεροφο, ἀν δὲν βρήκαται ἀκόμα, πρόσθετος δὲ Στάμηκος.

— Αὐτὸν είνε ἀδύνατο καὶ μήν τὸ πιστεύεις... φάνακες δὲ Λάζος, μὲ φωτή πεύ έτιρμε.

"Ολοὶ σώπασσον. Οι τελευταῖς φλόγες τῆς; φωτιᾶς ἔτερων μάνικων ἀπό την παραχιτινή φωνή, σᾶν ἀναστενάγμας ἀνθράκων, ποὺ πλένεται ἀπὸ βόλι. Η φωνὴ σημάχης φωλά πρὸς τὸν οὐρανό καὶ διπέρα σᾶν νὰ σκόνταψῃ στὸ θόλο του, ἔπειτα στὰ σκοτεινά νερά της Μαρίτσας καὶ πνίγηται.

— Σὶ θειάτρας κυττάρηκαν μὲ φόβο. Ο Ντήμιος ἔβιολε τὸ χέρι του σ' αὐτὸν καὶ ἀφού πάρηκαν τὴ φωνή της.

— Είνε κουκουνάρια!

Μέσα στὸ σκοτάδι ἀντήγησε τέρψα τὸ βραχυνὸν κονδύλινον, ποὺ κρεμάτων ἀπὸ τὸν λαμπό τοῦ γαύδουρου, σᾶν νὰ τρομάξῃς εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὴν παραχιτινή φωνή της. Τὸ σκυλίκι αημάθηκε καὶ αὐτὸν ἀπότομα καὶ ἀρχίστες νὰ γαυγίζῃ πρὸς τὸ σκοτάδι.

— Η Λάζος ἔγινε ἀγρια..

— "Αναστέναξε, παλληρός μου. Εχεις δὲν τὸ δίκηο μαζί σου. Νέα γονιακά διφτές και σε, είπε μὲ πονηρία καὶ κατεργαφάδα ο Ντήμιος. Και ἀρχίστες πάλι νὰ μιλάῃ, σᾶν νάλεγε καποιο καινούργιο παραμύθι:

— Βράζει τὸ αἷμα στὰ νειλάτα, μωρὸ παιδιά! Γι' αὐτὸν μὴν παρενένεσθε σᾶν βλέπετε νέες νυραδές νὰ βραγίνουν πάπιτες, διαν τὶς ἀφίνουνται οι ἀνδρες τους... Ξέρετε τὶ είπεν ἐκείνος δὲ μαλεγέος δὲ Μισαήλης, διαν πετάξεις τὰ ράσα καὶ τὸ καλημάνχι; — "Αὐτὸν πῶλον στὸ κεφάλο τοῦ ταβερνάρου εἴσωσεν, Τὸ ιδιοκαρδιά!... Ατίμη είσωσεν καὶ είστε καρδιάτης της ηταν διπόδος σᾶν τὸ παταράξτην..."

— Ο Λάζος πάλι γύρισε μὲ φόβο τὸ κεφάλι του πρόσθια στὸ σκοτάδι. Τὰ λόγια του Ντήμιου τὸν χτυπούσαν διάντητα στὴν καρδιά.

— Η φωνὰ της έσφυνε. Σκοτάδι πεκνὸς τούς σπάστες δλούς. Εία στροφή πεπονήστες πάλι τὴ φωνή της.

— Λάζο, αιμούστε ποτὲ τὸ τραγούδι της; Αποκριτής Στογιάννενας; — Ακούεις, διαν πετάς Στογιάννενας; — Ακούεις, διαν πετάς πάλι τὸ τραγούδησθος;

— Λάζο, αιμούστε ποτὲ τὸ τραγούδι της; Στογιάννενας; — Ακούεις, διαν πετάς πάλι τὸ τραγούδησθος;

— Τὸ ίδιο κούν κάνει. Αφοῦ είσθε δλούς γιδύδουμα... πάπιτος πόθυδο δλούς Λάζος.

— Καποίος φιωχός διεψύχεις!

— Η κλέπτα νιόντηνη παραδοθήστε στὸν μαλ της; αποκριθήστε δὲ Ντήμιος και αιμούστες πάλι τράπετε:

— Λάζο, αιμούστε ποτὲ τὸ τραγούδι της; Στογιάννενας;

— Μήν πάς την βρόντη για νερό, Στη βρόντη πάσει καὶ βρίσκεται τον Τήγαντας λέσι καὶ δρόμο πατέρων.

— Ο Ντήμιος σταμάτησε ἄξαφνα καὶ ωτήστης τὸ Λάζο:

— Σοῦ πέρασε τὸ τραγούδι, Λάζο;

— Κομμάται, είπε δὲ Ντήμιο και ξανάπετε στὴ θέση του.

— Η κομμάται ή κλεπτεί, ψύχνουσε δὲ Στάμηκος.

— "Έγω ἀνή ίμουσα στὴ θέση του, θά έρευνα αὐτήν τη στηγμή, καὶ δοχμό ποτέ πατέρων. Στη βρόντη πάσει καὶ βρίσκεται τον Τήγαντας λέσι καὶ δρόμο πατέρων."

— Ο Ντήμιος σταμάτησε ἄξαφνας καὶ ὠτήστης τὸ Λάζο:

— Σοῦ πέρασε τὸ τραγούδι, Λάζο;

— Κομμάται, είπε δὲ Ντήμιο και ξανάπετε στὴ θέση του.

— Η κομμάται ή κλεπτεί, ψύχνουσε δὲ Στάμηκος.

— "Έγω ἀνή ίμουσα στὴ θέση του, θά έρευνα αὐτήν τη στηγμή, καὶ δοχμό ποτέ πατέρων. Στη βρόντη πάσει καὶ βρίσκεται τον Τήγαντας λέσι καὶ δρόμο πατέρων..."

— Χάτες μὲ πήρε καὶ μὲ ἀφησες μ' δλας, δλα λέσι μὲ τὸ νοῦ της, για νὰ τρέξῃ στὴν ξενιάτια.

— Και νά! Η θλιβερή ίστορία τοι τραγούδιον ἔξυπνάτες τέρψα στὴ φωναίσσα του. Θυμάται τὸ χωρίο του. Υπάρχεις καὶ έκει μιά βρούση. Η Πέννα πηγαίνει κάθε πρωὶ καὶ βράδυ της περιήσεις κανείς. Είνε τοῦ δίνεθε καὶ απονήσεις που μπορεῖ νὰ κάμη καὶ κανένα σφάλμα. Καὶ μ' δλο της τὸ δίκηο...

— Χάτες μὲ πήρε καὶ μὲ ἀφησες μ' δλας, δλα λέσι μὲ τὸ νοῦ της, για νὰ τρέξῃ στὴν ξενιάτια.

— Και νά! Η θλιβερή ίστορία τοι τραγούδιον ἔξυπνάτες τέρψα στὴ φωναίσσα του. Θυμάται τὸ χωρίο του. Υπάρχεις καὶ έκει μιά βρούση. Η Πέννα πηγαίνει κάθε πρωὶ καὶ βράδυ της περιήσεις κανείς. Είνε τοῦ δίνεθε καὶ απονήσεις που μπορεῖ νὰ κάμη καὶ κανένα σφάλμα. Καὶ μ' δλο της τὸ δίκηο...

ΑΠΟ ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΝΕΑ> ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

‘Ο κληπτος του ‘Ερνάνη

“Ο μοναχογενής ένδεις γνωστού συγγραφέας λατρεύει τις τραγοδίες του ωραίων θεάτρου. Γι' αετό διατέρας του τόν πηγαίνει συχνά στο θέατρο της ‘Γαλλικής Κουμωδίας’, δισάκις παίζονται στον αέντο δια τραγούδιας του Βίκτωρος Ούκακ. ‘Έτοις ο νεαρός θεάτρος μανής έχει δη τρεις φορές ώς τώρα τότε ‘Έρνάνη’.

Ως γνωστον, σύντονα, γίνεται μια συνομοιότητα για τη δολοφονία του βασιλεύς Καρδόλου Πέμπτου και οι συνωμόται βάζουν αλήρη μεταξύ τους για να διαλέξῃ η τύχη τους που θά δολοφονίαν την βασιλεία.

Γι' αετό διγιάς τού συγγραφέας, άφοις είδε τόν ‘Έρνάνη’ και την τριτή φορά, βάσης μὲ απορίας τῶν πατέρων του:

— Τὴν πρώτη φορά πούν ὡς ἐφερες τὸ δᾶς τὸ ἔργο, δικῆρος ἔπεισε στὸν ‘Έρνάνη’ γιὰ νὰ σκοτωθῇ τὸν Κάρολο Πέμπτο. Τὴ δεύτερη φορά πάλι σ' αὐτὸν ἔπεισε δικῆρος και τὴν τριτή τὸ Ιδιο.. Δὲν φαντάζεσαι λοιπόν πώς οικτοί μαπαγανοντά γίνεται στὴν μάχηρα;

**

‘Ο Μπαλζάκ και ὁ πρῶτος ἑκδότης του

‘Ο μέγας γάλλος μυθιστοριογράφος ‘Ονορέ ντε Μπαλζάκ σ' ένα ἀπὸ τὰ ἔργα του, δημογείται τὶς συναλλαγές του και τὰ νταρβέρια του μὲ τοὺς ἑκδότας τῶν μυθιστοριάτων του, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μακρού φιλολογικοῦ του βίου. ‘Έτοις, μεταξὺ τῶν ἀλλον ἀναφέρει διτι, διανάκονα ήταν πολὺ νέος, ὑπέβαλε στὴν μορίαν ἔνδοτον τὰ χειρόγραφα τοῦ ἔργου του ‘Η Τελευταία Νεράιδα’.

‘Ο ἑκδότης τοῦ διάβασε και ἀνθονομάτησε τόσο ψιθυρίσιος νὰ τὸ ἑκδότης και νὰ δώσῃ ἀμορθί 3.000 φράγ-κων στὸν διάνοιαν διάκονη συγγραφέα του.

Φρόντισε λοιπὸν νὰ μάθῃ τὴ διεύθυνση τοῦ Μπαλζάκ γιὰ νὰ πάνη νὰ τὸν εἰνοικερθῇ και νὰ τὸν ἀνακοινώσῃ τὶς ἀποφάσεις του. Μά διον ἔμαθε πώς δι Μπαλζάκ ματομούσε σὲ μάτι τετωχη-κη συνοικία κατέβασε τὸ ποσὸ τῆς ἀμοιβῆς: σὲ 2000 φράγκα.

Μόλις ἔφθασε ἔξω απ' τὸ σπίτι, ἐμαθε πώς δι Μπαλζάκ κατοικεῖται σὲ μάτι σοφίτα στὸ δέκτο πάτωμα.

— ‘Αφοῦ κάθεται τόσο ψηλά, σκέψηνε, και 1000 φράγκα διὰ δευτήρας τοῦ.

‘Ανεβίσκε τὰ δην πάτωμα κα’ ἔφτασε στὸ διαμέρισμα τοῦ Μπαλζάκ, κτυπήσας τὴν πόρτα και μπήκε σ' ἕνα ελευθέρον και φτωχικό δωμάτιο. Μόλις τὰ είδε αὐτὰ δὲν ἴδιστασε και είπε στὸν τερερὸ συγγραφέα :

— Διώβισα τὰ δειρόγραφά σας και σᾶς προσφέρω... 300 φράγκα γιὰ νὰ τὸ ἑκδώσω... Δέχεσθε...

‘Ο Μπαλζάκ — τι νὰ κάνη — ἑδεύθηκε...

ἀπὸ τὰ πονεμένα στήθεια του δι Λάζος.

‘Η νύχτα δύο και προχωρεῖ. Οι δέλλοι γύρω κοιμήθηκαν. Τὸ βραγχόν κουδούνι τοῦ γαϊδουριοῦ, δὲν χτυπάτε πειά.

‘Η Μαρίτσα μικλά ἀργά τὰ υδάτη της νερά ἀνάμεσα στὶς κοιμισμένες δύχες της και τοὺς διηγεῖται παράξενα παραμύθια.

Μονάχα δι Λάζος δὲν μπορεῖ ν' αποκοινωθῇ. Τὰ πιεράγματα ἀναστάτωσαν τὴν τρυφερή καρδιὰ του και τὴν φαντασία του τοῦ ζωγράφικε τῷρα διαφορετές εἰκόνες, τὴν μιά ποσοτενή ἀπὸ τὴν ἄλλη.

‘Η οικύ του τρέχει στὴν Πέννα. Τὴ βλέπει λεπτή, λυγερή και ἀστραπὴ σὸν τὸ χιόνι. Νάπτη! Σκέψεται σὸν κατεύθυντα τῆς πορτας τοῦ απαντοῦ και βιθίζει μὲ λόγη τὸ βλέμμα σὲ σὸν ακονισμένο δόρρομο, ποὺ ἔστυλγεται στὸν κάμπο. Ἀπὸ κεῖ πέρασε δι Λάζος, διαν τὴν ἀργήσ. Και τὴν ἀργήσ γιὰ τὸν διπύρο τὸν πάρα! ‘Αλλά μπορεῖσε και νὰ κάμη διαφορετικά!

· Αὐτὰ συλλογίστηκα δι Λάζος και θλίβεται. Συλλογίσται τιγν ὥμορ-φὴ του. Πέννα πού τὸ ποσὸν τὴν σκηνὴν νιφάδωνται και θὰ τρέξῃ στὴν βρόση, δην πάντα γιὰ νερό. Έκει μπορεῖ νὰ βρῃ.. ‘Α! Ξέρει δι Λάζος ποιόν.. ‘Έκεινον πού τὴν ἔστενη τὸν παρθένο καιτὶ τὴν ἀπο-δύναση.. Κ’ η Πέννα; ‘Η Πέννα τὶ θὰ κάμη ταῦτα; Θὰ προδώσῃ δι Λάζος, τὸν ἄντρα της; ‘Άλλοιμονο!.. Κ’ αὐτὴν γυναίκα είνε διπος δλεγ.. Μπορεῖσε νὰ ἔχεις δημιοτούσην στὶς γυναίκες... Μά δέντα τρομερὸ δὲν τέτοιο πάρα! Νά τὸν προδώσῃ δη Πέννα τον!.. Νά πέσῃ σ' ἄλλον ἀγκαλιά!.. Χριστού μον!...

‘Ο Λάζος τινάζεται ἀπάνω ἀγριευμένος. Φοράει τὴν μάκτη του και χάνεται στὸ σκοτειδα..

— Πέννα! Πέννα! Στάσον, πρίμασε, δροχου-μαι πίσω! ξεφοντίζει.

Τὸ πρωτ, διαν ἔστησαν οι θεριστάδες μὲ τὸ φῦσης τῆς Ημέρας, δι Λάζος δην ήταν πειά μοντά τους.

ΕΛΙΝ - ΠΕΛΙΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΦΤΑΣΗ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ

‘Επι Λουζούβινον IE’, δι δριθμὸς τῶν ἀμαξιῶν αὐξήθη σημαντικά στὴ Γαλλία. Τότε ἔνεκανιάσθησαν γιὰ πρώτη φορά και ἡ ἀμαξεῖς — καθιδύσατο, η διπλεῖς ἐπιαργαν μοναχὸν ἔνα ἀνθρώπο και τὶς δύο ποτὲ μετέφεραν εἰδικοὺς βασιτάζοι. Τέτοια ἀμαξεῖς σώζονται στὴν Κίνα.

‘Υστερος ἀπὸ λίγο ἔφευθεντοσαν και ἀμαξεῖς μὲ δυό τροχοὺς ἀνάλογος μὲ τὰ δικά μας μικρὰ καρροσάκια. Ο ἀμαξεῖς δηλαδὴ ὅδηγος μόνος του τὸ μικρὸ ἀμαξεῖς του, τὸ δύποιο ἵπαντες ἀπὸ πάνω και ἀπὸ τὰ πλάγια.

Μ’ ἔνα τέτοιο προτόγονο τὸν ἀμαξεῖς έξινης μάρτιος δι Μολιέρος καταβούντος τοῦ στὸ Παρίσιο, δην θὰ ἔπιε στὴν θεάτρον τὸν στὸ ‘Ωτένη, γιὰ νὰ πάτη στὸ Παρίσιο, δην θὰ ἔπιε μιὰ κομωδία την παρουσιαστοῦ τοῦ δι Παρίσιο.

‘Εκείνη τὴν ἔμφρα δικάζεται τὸρμοφός ζέστη. Ο ἀμαξεῖς — ἀλογο προσωρίσθεντος σὲ οὔπιση, σέργοντας τὸ ἀμαξεῖς μὲ μεγάλη δισκολία και σταματῶντας μάθε τόσο γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὸν θράβατα ποὺ ἔστατε ποτάμιοι ἀπὸ τὸ μέτωπο του. Ο Μολιέρος ὅμως, πού φορούντος μήποτε ἀγγήτη και μάνη τὸ βασιλεῖ και τὸν στὸν περιπονούντος δύο ἔβλαπτο νὰ περνάῃ ἡ θέση.

— Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσω! σιεφτητος τότε δι Μολιέρος, γιὰ νὰ φτάσει τὸ πότισμό του δι Παρίσιο.

Κατεβήκει λοιπὸν κάτω και δρυγοίς νὰ σπρώγηντο ἀπὸ πίσω μὲ πίσω τὸ πότισμα νάλογο, νὰ πάνη πότισμό του. Ο δυτικής δι ἀμαξεῖς έβαζε όλα τὰ δυνατά του γιὰ τὰ τρέξη μάτη τὸν παραμικρὸ δυσκολία.

— Είδεις τὶ καλά ποὺ είνε ἔτοι! ἀναφερούντος θυμούμενοικά δι Μολιέρος. Τὶ καυτές πού είμαι νὰ μήνη τὸ σκεψτη τότε ώρα!..

— Είδεις τὶ καλά ποὺ είνε ἔτοι! ἀναφερούντος θυμούμενοικά δι Μολιέρος. Τὶ καυτές πού είμαι νὰ μήνη τὸ σκεψτη τότε ώρα!..

— Άπο τὸ Παρίσιο, ἀποκριθῆτε δι Μολιέρος. Επειδή δύος δὲν μπορούντος νὰ τρέξῃ σπρώγηστερα. Οι ἀμαξεῖς δὲν μπορούντος νὰ τρέξῃ σπρώγηστερα. Καταβούντος τοῦ παραστατικοῦ τοῦ Παρίσιο, μετρούντος πειά νὰ τρέξῃ γονήρα και δὲν δρυγοτέρησαν στὴν παρασταση. ‘Εννοεῖται δύος δι μεγάλους κομπωνογράρους ήτανε πειά λαχανασμένους, μοσοκίδι στὸν θράβατα και για γάμπατος..

— Θε μου! ἀπὸ πού ἔρχεται σὲ τέτοια χάλια; τὸν πότισμός δι πρότος πού ἀντάμωσε διατρέπεται μὲ τὸ θέατρο.

— Απὸ τὸ Παρίσιο, ἀποκριθῆτε δι Μολιέρος. Οι δύος δὲν μπορούντος νὰ τρέξῃ σπρώγηστερα στὸ θέατρο, καιτάπλιξη! Τότε μονάχα κατάλαβε δύο δι μεγάλους κομπωνογράρους ήτανε για τὴν αργήματος τοῦ παραστατικοῦ τοῦ Παρίσιο.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

‘Η ‘Ελλας φιλοξενεῖ κατ’ αὐτάς δια μπό τοὺς διατρέπεστέρους συγχρόνους Γάλλους συγγραφεῖς στὸν περίφημο ‘Αντρε Μωρούα, τὸ συγγραφεῖς τῆς ‘Ζωῆς του Ντισαράλι’ πού θεωρεῖται ως ἔνα ἀπὸ τὴν πρώτη σημαντική της συγχρόνη σημαντική της συγχρόνη παγκοσμίου λογοτεχνίας. ‘Επι τὴν ζωήντη δημοιοτέρων τὸ παραστατικόν ἀνέκδοτο.

Πρό διόγιον τὸ μερικόν τοῦ παραστατικοῦ τοῦ Παρίσιο, δι μπό τού πρότοις πού γράψει διόγιον τὸν Παρίσιο.

— Μπαστρά, εἰπε δέσποινα τὸ μικροτερό διαπάδια τοῦ κ. Μωρούα, διασκέδαζεν ξεφυλλίζοντας σὸν παραστατικοῦ τοῦ παραστατικοῦ τοῦ Παρίσιο.

— Μπαστρά, εἰπε δέσποινα τὸ μικροτερό διαπάδια τοῦ κ. Παρίσιο.

— Μά ποιν δι συγγραφεῖς ἀπαντήσης, ἐπενέβη δι μεγαλείτερος γιούς του και εἴπε στὸν ἀδελφό του:

— Κουτέ, δέν καταλαβάνεις;. . Τὸ 1713-84 είνε δι ἀριθμὸς τοῦ τηλεφετίου τοῦ κ. Μωρούα...

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

‘Ο δρωτας είνε καυρόδειλος ἀπὸ πορφύρα και χρυσάφι πού τὰ κρεμάει η νειότη στὴ μέση τῆς ζωῆς.

— Γναίτε.

‘Ο δρωτας είνε κάποτε μπόρα πού περνάεις. Μωσαλέβ

‘Ο δρωτας είνε η φτερούγα πού έδωσε στὸν θεός στὸν μήνθρωπο γιὰ νὰ τὸν φτάσει.

M. “Αγγελος

